

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/440/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213220305
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1213220305.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Branislava Krála a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: C. N., H. S. O. Č. XX, C., zast. advokátom JUDr. Michalom Fecilakom, Jesenná ul. č. 8, Prešov proti žalovanej: Národná diaľničná spoločnosť, a. s., Dúbravská cesta č. 14, Bratislava, zast. advokátkou JUDr. Renátou Barbušovou, Štúrova ul. č. 13, Bratislava, o 2.777,28 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 10. júna 2016, č. k. 14C/172/2013-452, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .
Žalovanej sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplatenia 2.777,28 eur s prísl. z titulu náhrady za vecné bremeno. Žalobcovi súd prvej inštancie uložil povinnosť nahradiť žalovanej na účet jej právnej zástupkyne trovy právneho zastúpenia 1.366,70 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že na základe zmluvy o prevode vlastníckeho práva k pozemnej komunikácii č. F., F. XX.XX.XXXX uzavretej medzi Prešovským samosprávnym krajom na strane prevodcu a žalovanou na strane nadobúdateľa, došlo k prevodu cestnej komunikácie V. C. - D., C. S. na Ú. B. O. H. XXXXAXXXXX po O. H. XXXXAXXXXX Z. B. O. H. XXXXAXXXXX po O. H. XXXXAXXX vrátane križovatkových vetiev a vrátane objektov presne špecifikovaných v zmluve ako súčastí tejto komunikácie. Podľa čl. VI bod 4 zmluvy, neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy je príloha č. 5 - Špecifikácia pozemkov nachádzajúcich sa pod dotknutou pozemnou komunikáciou. Z obsahu prílohy č. 5 zmluvy vyplýva, že pod dotknutou pozemnou komunikáciou, ktorá bola predmetom prevodu, sa nachádza aj pozemok zapísaný na LV č. XXXX pre Y. Ú. G. Z. C. Č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoría vo výmere 398 m². Dňa 26.03.2013 I. R.Á. Z. Š. R. ako postupcovia uzavreli s C. N. - X. ako postupníkom zmluvu o postúpení pohľadávky č. XX/XX. Predmetom postúpenia bola pohľadávka postupcov ako vlastníkov vyššie špecifikovaného pozemku parc. č. XXXX/XX voči Národnej diaľničnej spoločnosti ako vlastníkovi stavby postavenej na pozemku postupcov na náhradu za vecné bremeno za obdobie od 12.07.2012 do 01.01.2013. Dňa 02.01.2013 Správa katastra C. pod č. D. XXXX/XX rozhodla o povolení vkladu vlastníckeho práva k predmetnému pozemku v prospech žalobcu a to na základe kúpnej zmluvy uzavretej medzi I. R. Z. Š. R.. Vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 02.01.2013, ktorým dňom nastali aj právne účinky vkladu. Dňa 22.02.2013 Správa katastra C. C. Č. D. XXX/XX rozhodla o povolení vkladu vlastníckeho práva k predmetnému pozemku v prospech žalovanej a to na základe kúpnej zmluvy č. XXXXX/X/XXXX/solivar/XXXX/Ny uzavretej medzi žalobcom a žalovanou. Vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 22.02.2013, ktorým dňom nastali aj právne účinky vkladu. Žalobca svojou žalobou uplatnil náhradu za vecné bremeno za obdobie od 12.07.2012

do 01.01.2013 na základe zmluvy o postúpení pohľadávky a za obdobie od 02.01.2013 do 21.02.2013 z titulu vlastníckeho práva k predmetnému pozemku.

3. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Súd prvej inštancie uviedol, že občianske právo definuje vecné bremeno ako právo niekoho iného než vlastníka veci, ktoré ho obmedzuje tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Vecné bremeno môže vzniknúť písomnou zmluvou, na základe závetu, rozhodnutím súdu, alebo priamo zo zákona. Zákomom zriadené vecné bremeno je vlastník povinný rešpektovať v nevyhnutnej miere a rozsahu a za obmedzenie svojho vlastníckeho práva má právo žiadať náhradu. V prípade vecných bremien zriaďovaných priamo zo zákona ide vo svojej podstate o určitý druh verejnoprávneho obmedzenia vlastníka nehnuteľnosti. Toto obmedzenie vlastníckych práv je výrazom prevahy verejného záujmu nad záujmom jednotlivca bez toho, aby toto zasahovanie bolo podmienené súhlasom zo strany dotknutého vlastníka. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach (napr. 8 Cdo 89/2008, 3 Cdo 49/2014, 7 Cdo 26/2014) konštatoval, že vecné bremená zriadené ex lege majú špecifický režim upravený verejnoprávnymi predpismi, na základe ktorých boli zriadené. Zároveň však obsahujú aj súkromnoprávny prvok. Vecné bremeno totiž charakterizuje občianske právo ako právo niekoho iného než vlastníka veci, ktorého obmedzuje tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Tzv. zákonné vecné bremená tento charakter majú tiež. Ich režim nie je úplne totožný s režimom zmluvných vecných bremien, pretože sa riadia špeciálnou úpravou právnych predpisov, avšak nejde o komplexnú úpravu, ktorá by vylučovala použitie všeobecnej úpravy občianskeho práva o vecných bremenách. Ak tieto špeciálne predpisy nemajú zvláštnu úpravu, riadi sa ich režim všeobecnou občianskoprávnou úpravou. Preto aj keď v danom prípade zák. č. 66/2009 Z.z. neuvádza, že vecné bremeno vzniknuté podľa § 4 ods. 1 tohto zákona vzniká len za náhradu, čo však žalovaná ani nespochybňovala, treba v tejto súvislosti vychádzať aj z čl. 11 ods. 4 Listiny a čl. 20 ods. 4 Ústavy SR. Finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je podľa súdu prvej inštancie majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká "in rem", vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. Ust. § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. sledovalo cieľ predísť možnosti, že vzťah vlastníka pozemku a vlastníka stavby zostane neupravený (v tom zmysle, že vlastník stavby nebude mať titul na užívanie pozemku). Zvolená bola koncepcia úpravy ich vzťahu zákonným vecným bremenom s tým, že finančné vyrovnanie práv a povinností vyplývajúcich z obsahu právneho vzťahu založeného týmto zákonom sa uskutoční (môže uskutočniť) podľa všeobecných zásad vyrovnania vzťahu medzi vlastníkom a tým subjektom, ktorý výkonom svojich vlastných práv obmedzil práva vlastníka. Ak by v súčasnosti bol vlastníkom pozemku ten istý vlastník, ktorý ním bol v deň nadobudnutia účinnosti zák. č. 66/2009 Z.z. (1. júl 2009), zrejme by v praxi nevznikali pochybnosti o tom, že: a/ uvedeným dňom došlo ex lege k obmedzeniu jeho vlastníckeho práva vecným bremenom v zmysle § 4 ods. 1 tohto zákona, b/ uvedeným dňom mu aj v zmysle všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka vzniklo právo na náhradu za toto obmedzenie, c/ od uvedeného dňa mal vlastník možnosť uplatniť svoje právo na náhradu za obmedzenie jeho vlastníckych práv v Občianskom zákonníku stanovenej dobe. Pokiaľ tento (nezmenený) vlastník právo na náhradu za obmedzenie svojho vlastníctva neuplatnil v stanovenej dobe, došlo k premlčaniu jeho práva a v súčasnosti sa už nemôže domáhať žiadnej náhrady za obmedzenie jeho vlastníckeho práva. Ak tento (nezmenený) vlastník pozemku svoje právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, ku ktorému došlo 1. júla 2009 ustanovením § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. úspešne uplatnil a bola mu - či už na základe dohody dotknutých subjektov alebo rozhodnutia súdu - poskytnutá náhrada, boli jeho práva uspokojené a v súčasnosti mu už z tohto titulu (obmedzenia jeho vlastníckych práv) nepatrí žiadna ďalšia náhrada za akési „nové“ alebo „pretrvávajúce“ obmedzenie vlastníctva. Na týchto záveroch podľa súdu prvej inštancie nemôže nič zmeniť, ak odo dňa účinnosti zák. č. 66/2009 Z.z. došlo k zmene v osobe vlastníka pozemku zaťaženého vecným bremenom. Aj vtedy, ak došlo k takejto zmene v osobe vlastníka pozemku, treba naďalej rozlišovať jednak tú skutočnosť, že priamo zák. č. 66/2009 Z.z. upravil samotný vecnoprávny vzťah vlastníka pozemku a vlastníka stavby (vecným bremenom obmedzujúcim vlastníka pozemku), jednak skutočnosť, že pokiaľ tento zákon osobitne neupravil vzájomné finančné vyrovnanie nositeľov práv a povinností tvoriacich obsah tohto právneho vzťahu - prichádzala do úvahy možnosť ich vyrovnania podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka (avšak len do doby stanovenej zákonom). V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že bez ohľadu na to, či vlastník pozemku, ktorému 1. júla 2009, t. j. dňom účinnosti zák. č.

66/2009 Z.z. vzniklo právo na jednorazovú náhradu za vecné bremeno vzniknuté ex lege v zmysle § 4 ods. 1 tohto zákona, túto náhradu uplatnil alebo neuplatnil, resp. či mu náhrada bola alebo nebola vyplatená, súčasnému vlastníkovi tohto pozemku (bez ohľadu na to, kto ním je) nepatrí právo na nejakú ďalšiu náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva a to predovšetkým aj z dôvodu, že dotknuté nehnuteľnosti v čase prevodu vlastníckeho práva boli už zaťažené stavbou pozemnej komunikácie vo vlastníctve tretej osoby. V súlade so zásadou, že nikto nemôže previesť na iného viac práv než sám má, preto aj pôvodný vlastník mohol na žalobcu previesť len vlastnícke právo zaťažené zákonným vecným bremenom spojeným s už vybudovanou pozemnou komunikáciou ako aj obmedzeniami užívania dotknutej nehnuteľnosti s tým spojenými. Vlastnícke právo žalobcu bolo teda od počiatku obmedzené. Žalobca sa preto nemôže domáhať náhrady za obmedzenie svojho vlastníckeho práva, pretože vlastnícke právo k dotknutým pozemkom v plnom rozsahu, t. j. nezaťažené vecným bremenom a obmedzeniami užívania s tým spojenými, nikdy nenadobudol. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti zdôraznil, že podstatu takto judikovaného názoru Najvyššieho súdu SR považoval za ústavne udržateľný aj ústavný súd napr. v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012, IV. ÚS 736/2013. Ani ďalšie rozhodnutia ústavného súdu vydané vo veciach, v ktorých posudzoval ústavnosť rozhodnutí založených na obdobných záveroch (sp. zn. I. ÚS 474/2013, I. ÚS 1/2012, II. ÚS 506/2011), na tom nič nezmenili. Vychádzajúc zo skutočnosti, že náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva v súvislosti so vznikom vecných bremien je v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR koncipovaná ako náhrada jednorazová, na ktorej zaplatenie vzniká právo tomu, kto je vlastníkom pozemku v čase zriadenia (vzniku) vecného bremena, voči tomu, v prospech koho sa vecné bremeno zriadilo (vlastník stavby), teda právny vzťah vyrovnania vzniká medzi vlastníkom pozemku v čase obmedzenia a tým subjektom, ktorý výkonom svojich vlastných práv obmedzil práva vlastníka pozemku, keď zároveň v konaní nebolo preukázané že by žalovaná prevzala záväzok (dlh) alebo že by pristúpila k záväzku (dlhu) pôvodného vlastníka stavby (Prešovský samosprávny kraj), vyplývajúci mu z tohto vyrovnania. Podľa súdu prvej inštancie vzhľadom na tieto skutočnosti žalobe nebolo možné vyhovieť z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej v konaní, t. j. z dôvodu, že táto nie je nositeľom povinnosti, o ktorú v konaní ide. Žalobe by však taktiež nebolo možné vyhovieť ani z vyššie uvedeného dôvodu, že právo na zaplatenie jednorazovej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva zo zákonného vecného bremena mohlo vzniknúť výlučne tomu, kto bol vlastníkom pozemku v čase obmedzenia vlastníckeho práva, t. j. ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z.. V konaní bolo preukázané, že žalobca sa stal vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, na ktorej sa nachádza stavba pozemnej komunikácie, až dňa 02.01.2013 a teda nehnuteľnosť nadobudol už s obmedzením spočívajúcim v zákonom zriadenom vecnom bremene, ktoré na neho prešlo po pôvodných vlastníkoch. Keďže náhrada za vecné bremeno je koncipovaná ako jednorazová náhrada, žalobe by nebolo možné vyhovieť ani za obdobie od 12.07.2012 do 01.01.2013 z dôvodu postúpenia pohľadávky predchádzajúcimi vlastníkmi, pretože žalobca sa domáhal zaplatenia náhrady za vecné bremeno ako opakujúceho sa plnenia. Pohľadávka predchádzajúcich vlastníkov ako opakujúceho sa plnenia však nikdy neexistovala a preto nemohla byť ani predmetom postúpenia. Napokon súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že vzhľadom na dôvody zamietnutia žaloby nebolo potrebné podrobne sa zaoberať námietkou premlčania, pretože táto bola pre uplatnený nárok irelevantná, keďže žalovaná nie je nositeľom povinnosti, o ktorú v konaní ide a navyše žalobcov právo na zaplatenie náhrady za zriadenie zákonného vecného bremena vôbec nevzniklo. K otázke premlčania náhrady za vecné bremeno sa vyjadril aj Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. II. ÚS 506/2011, z 03.11.2011, v ktorom konštatoval, že za situácie, ak vecné bremeno žalovaných vzniklo na základe osobitného zákona, žalobca by sa mohol od žalovaných domáhať vyplatenia náhrady za vecné bremeno, pričom takáto pohľadávka žalobcu (právneho predchodcu žalobcu) mohla vzniknúť najneskôr od doby účinnosti zákona, na základe ktorého vecné bremeno vzniklo, teda zák. č. 66/2009 Z.z. a premlčuje sa vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Vzhľadom na uvedené by potom premlčacia doba v danom prípade uplynula dňa 01.07.2012. Keďže žaloba bola podaná na súd až dňa 08.04.2013, teda po uplynutí premlčacej doby, aj v prípade existencie uplatneného nároku, vecnej opodstatnenosti žaloby a danosti pasívnej legitímácie žalovanej, by bolo nevyhnutné vzhľadom na žalovanou uplatnenú námietku premlčania žalobu zamietnuť. S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvej inštancie správne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 89/2008, ale nesprávne aplikoval právne závery v ňom uvedené. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí vo veci určenia náhrady za zákonné vecné bremeno v zmysle elektrizačného zákona formou ročnej renty uviedol, že pre posúdenie nároku bolo rozhodujúce, či právna úprava jeho priznanie vo forme opakujúceho sa plnenia umožňuje. Najvyšší súd

sa v tomto rozhodnutí stotožnil s odvolacím súdom v tom, že nárok na náhradu nemožno priznať, ale iba z dôvodu, že elektrizačný zákon poskytuje dotknutému vlastníkovi jednorazovú náhradu za obmedzenie vlastníckych práv zákonným vecným bremenom. Na doplnenie najvyšší súd uviedol, že v prípade, ak by zákon neriešil poskytovanie náhrad za zákonné vecné bremeno (ako je tomu v prípade zák. č. 66/2009 Z.z.), bolo by možné poskytnutie týchto náhrad odvodiť z čl. 20 ods. 4 Ústavy SR, resp. aj z § 128 ods. 2 Obč. zák.. Z toho podľa žalobcu vyplýva, že ak zák. č. 66/2009 Z.z. neupravuje poskytovanie náhrady za zákonné vecné bremeno, patrí vlastníkovi dotknutého pozemku náhrada priamo s poukazom na čl. 20 ods. 4 Ústavy SR, resp. § 128 ods. 2 Obč. zák.. Čo sa týka poukazu súdu prvej inštancie na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 49/2014 a sp. zn. 7 Cdo 26/2014, tieto rozhodnutia podľa žalobcu nemožno aplikovať na prejednávajúcu vec, pretože sa v nich riešila otázka náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom podľa zák. č. 182/1993 Z.z.. Ďalej žalobca v odvolaní poukázal na to, že vecné bremeno nepredstavuje jednorazové obmedzenie vlastníckeho práva, ale trvalý (kontinuálny) stav a preto vlastník zaťaženého pozemku má právo žiadať náhradu za každý deň, po ktorý obmedzenie jeho vlastníckeho práva trvá. Preto aj premlčacia doba na uplatnenie nároku môže začať plynúť najskôr deň nasledujúci po každom dni, v ktorom bol vlastník obmedzený vo svojom vlastníckom práve. Preto sa právo vlastníka pozemku na náhradu za vecné bremeno nemôže premlčať ako celok, premlčať sa môžu iba jednotlivé čiastkové náhrady za konkrétne dni. Z ustálenej judikatúry podľa žalobcu vyplýva, že všeobecné súdy priznávajú žalobcom nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z., aj keď bol nárok uplatnený po uplynutí 3 rokov od účinnosti tohto zákona. Keďže zák. č. 66/2009 Z.z. neupravuje náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom ani vo forme jednorazovej náhrady, ani vo forme renty, je na vlastníkovi pozemku zaťaženého vecným bremenom, či sa bude domáhať jednorazovej náhrady alebo pravidelnej renty. Ak zák. č. 66/2009 Z.z. nedáva vlastníkovi pozemku žiadnu možnosť domáhať sa usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom zaťaženým zákonným vecným bremenom a ponecháva ich usporiadanie výlučne na dobrej vôli užívateľovi pozemku, podľa žalobcu záver o neexistencii práva vlastníka pozemku na zaplatenie náhrady za vecné bremeno na dobu vopred neurčiteľnú nie je v súlade s Občianskym zákonníkom, s Ústavou SR a s Listinou základných práv a slobôd.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

6. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

7. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na jeho základe zistil riadne skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny záver. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

8. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie nespochybnil, že vecné bremená vzniknuté podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. vznikajú len za náhradu, i keď toto ustanovenie sa o náhrade za vecné bremená nezmieňuje (viď str. 6 posledný odsek odôvodnenia napadnutého rozsudku). Ani samotná žalovaná túto skutočnosť nerozporovala. Sporné však v konaní bolo, aký je charakter náhrady za zriadenie (vznik) vecného bremena a komu na túto náhradu vzniká nárok. Najvyšší súd SR sa vo veci sp. zn. 3 Cdo 49/2014 zaoberal tzv. zákonnými vecnými bremenami. V odôvodnení rozhodnutia zo 14.04.2016, sp. zn. 3 Cdo 49/2014 najvyšší súd okrem iného uviedol: „Finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno....“ Nadväzujúc na tieto úvahy dovolací súd uzatvára, že bez ohľadu na to, či vlastník pozemku, ktorému 01.09.1993 (dňom účinnosti zákona č. 182/1993 Z.z.) vzniklo právo na jednorazovú náhradu za vecné bremeno vzniknuté ex lege v zmysle § 23 ods. 5 tohto zákona, túto náhradu uplatnil alebo neuplatnil, resp. či mu náhrada bola alebo nebola vyplatená, súčasnému vlastníkovi tohto pozemku (bez ohľadu na to, kto ním je) nepatrí právo na nejakú ďalšiu náhradu za pretrvávajúce obmedzenie vlastníckeho práva.“ Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že v uvedenej veci riešenej najvyšším súdom síce išlo o zákonné vecné bremeno v zmysle zák. č. 182/1993 Z.z., ale vyššie citované závery najvyššieho súdu majú všeobecný charakter a možno ich vzťahovať aj na zákonné vecné bremeno vzniknuté podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009

Z.z.. Naviac, závery najvyššieho súdu obsiahnuté v tomto rozhodnutí, musia byť žalobcovi dobre známe, keďže v uvedenej veci sp. zn. 3 Cdo 49/2014 bol žalobcom C. N., ktorý ním je aj v prejednávanej veci. 9. Je nepochybné, že predmetné vecné bremeno vzniklo na základe § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009, teda vzniklo priamo zo zákona a to dňom, kedy tento zákon nadobudol účinnosť, teda dňom 01.07. 2009. Žalobca predmetný pozemok kúpil dňa 02.01.2013, teda kúpil ho už zaťažený vecným bremenom. Je správny a zodpovedajúci ustálenej judikatúre názor súdu prvej inštancie, že právo na jednorazovú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva v súvislosti so vznikom vecného bremena mohlo vzniknúť výlučne tomu, kto bol vlastníkom predmetného pozemku v čase obmedzenia vlastníckeho práva, teda v čase vzniku vecného bremena. To znamená, že právo na jednorazovú náhradu mohlo vzniknúť výlučne vlastníkom predmetného pozemku, ktorí nimi boli ku dňu 01.07.2009, nie teda žalobcovi, ktorý sa vlastníkom sporného pozemku stal až v roku 2013. Preto nebolo možné vyhovieť žalobe o zaplatenie náhrady za zákonné vecné bremeno za obdobie od 02.01.2013 do 21.02.2013, teda za obdobie, počas ktorého bol žalobca vlastníkom predmetného pozemku. Pokiaľ ide o náhradu za vecné bremeno za obdobie od 12.07.2012 do 01.01.2013, t. j. za obdobie, počas ktorého žalobca síce nebol vlastníkom predmetného pozemku, ale jeho vlastníci mu postúpili pohľadávku na náhradu za vecné bremeno, odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že pôvodným vlastníkom predmetného pozemku nikdy nevznikla proti žalovanej pohľadávka na zaplatenie náhrady za vecné bremeno vo forme renty - opakujúceho sa plnenia a takúto neexistujúcu pohľadávku preto nemohli postúpiť žalobcovi. Ako je to totiž uvedené vyššie, náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva v súvislosti so vznikom vecného bremena má jednorazový charakter. Zmluva o postúpení pohľadávky z 26.03.2013, č. 02/13 je preto absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Obč. zák. pre jej rozpor so zákonom.

10. O premlčaní predmetného nároku možno podľa názoru odvolacieho súdu uvažovať iba vo vzťahu k tým subjektom, ktorým vznikol nárok na jednorazovú náhradu za vecné bremeno, teda vo vzťahu k vlastníkom predmetného pozemku, ktorí nimi boli ku dňu vzniku vecného bremena, t. j. ku dňu 01.07.2009. Týmto pôvodným vlastníkom predmetného pozemku sa nárok na jednorazovú náhradu mohol premlčať. Žalobcovi nárok na jednorazovú náhradu za vecné bremeno nevznikol a preto vo vzťahu k nemu nie je možné hodnotiť, či neexistujúci nárok uplatnil na súde prvej inštancie pred uplynutím premlčacej doby, resp. až po jej uplynutí.

11. Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok je vecne správny a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p..

12. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a priznal ich náhradu úspešnej žalovanej. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2, v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha - dovolací návrh (§ 428 CSP).